bách nabyté. To jest také v plné shodě s hlediskem zák., že jmenovaní zaměstnanci dnem 1. prosince 1928 do státní služby ex lege přecházejí, aniž bylo k tomu, aby se stali státními zaměstnanci, zapotřebí jmenovacího aktu.

Nss neshledal ani v přítomném případě důvodu, aby se od svrchu uvedeného právního názoru uchýlil.

Jestliže tedy žal. úřad vyslovil, že při určení služebního pořadí autonomních úředníků nutno hleděti podle § 11 vl. nař. č. 163/30 Sb. k době ztrávené v autonomních službách a k jmenování v těchto službách v mezích ustanovení § 212 plat. zák. tak, jakoby šlo o služební dobu ztrávenou ve stejném služebním poměru státním, resp. o jmenování nabyté ve státní službě, použil správně platné normy a nelze vytýkati, že by jeho rozhodnutí nebylo ve shodě se zákonem. Jest proto stížnost, která jest vybudována výhradně na podkladě opačného právního názoru, že totiž ustanovení § 11 vl. nař. č. 163/30 Sb. není kryto zákonem, bezdůvodná.

Č. 11.833.

Zaměstnanci veřejní: * Trvalým ustanovením na Podk. Rusi ve smyslu odst. II-B-2 usnesení min. rady z 22. prosince 1920 o úpravě osobních poměrů státních zaměstnanců na Podk. Rusi jest rozuměti i přidělení (§ 44 org. zák. č. 217/1896 ř. z.) auskultantů nebo soudců II. skupiny k jinému soudu v obvodu téhož vrch. soudu, pro který byli jmenováni.

(Nález ze dne 6. dubna 1935 č. 19.303/32.)

Věc: Dr. Zdeněk Z. v M. proti ministerstvu spravedlnosti o diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l byl jakožto auskultant kraj. soudu v Košicích výnosem presidia vrch. soudu v Košicích z 29. září 1931 přikázán další službou kraj. soudu v Užhorodě, kde dne 19. října 1931 nastoupil službu. Podáním z 20. října 1931 žádal, aby mu ode dne nastoupení služby v Užhorodě byly povoleny diety z titulu vedení dvojí domácnosti ve smyslu »Zásad pro úpravu osobních poměrů civilních státních zaměstnanců na Podk. Rusi« (usnesení min. rady z 22. prosince 1920 a výn. min. sprav. ze 16. dubna 1929 č. 15.142/29), poukazuje na připojené potvrzení policejního ředitelství v Košicích ze 13. října 1931 o tom, že žije se svou manželkou Věrou ve společné domácnosti v Košicích, kde má dvoupokojový rodinný byt zařízený vlastním nábytkem, a dále na potvrzení měst. notářského úřadu v Užhorodě z 20. října 1931 o tom, že st-l není s to pro nedostatek bytů opatřiti si v Užhorodě rodinný byt za přiměřenou cenu, a žije odloučeně od manželky v podnájmu v Užhorodě.

Podle dekretu presidia vrch. soudu v Košicích z 30. října 1931 propůjčilo min. sprav. výnosem z 24. října 1931 st-li služební místo soudce

II. skupiny pro obvod soudní tabule v Košicích s úředním titulem »soudce«, načež st-l vykonal přísahu dne 29. října 1931.

Presidium vrch. soudu v Košicích výnosem z 19. prosince 1931 st-lově žádosti z 20. října 1931 o povolení diet, správně mimořádného přídavku z titulu vedení dvojí domácnosti, počínajíc dnem 19. října 1931 nevyhovělo.

Proti tomuto rozhodnutí vznesl st-l podle § 151 odst. 2 plat. zák. č. 103/1926 Sb. odvolání, které min. sprav. nař. výnosem zamítlo z těchto důvodů: ».... Jest nesporno, že odvolatel byl přidělen ke kraj. soudu v Užhorodě jako auskultant ustanovený pro obvod vrch. soudu v Košicích (§ 3 org. zák.). Neměl proto stálého služebního místa a mohl býti použit u kteréhokoli soudu v obvodu vrch. soudu v Košicích. Nebylo tudíž jeho přidělení ke kraj. soudu v Užhorodě přeložením, nýbrž pouze použitím u jiného soudu v obvodu téhož vrch. soudu. Na tomto stavu nic nemění okolnost, že rozhodnutím min. sprav. z 24. října 1931 bylo mu propůjčeno místo soudce II. skupiny pro obvod vrch. soudu v Košicích, neboť ani tímto rozhodnutím nedostalo se mu stálého místa. — Podle usnesení min. rady z 22. prosince 1920 odd. II B odst. 2 může vzniknouti nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti jen zaměstnancům, kteří byli z moci úřední přeloženi. Je proto předpokladem pro vznik tohoto nároku, že zaměstnanec, který byl z úřední moci přeložen, měl již před svým přeložením stálé služební místo. Tohoto předpokladu však u odvolatele není. Nelze proto jeho žádosti podle cit. ustanovení vyhověti. — Odvolatel dovolává se dále i výn. min. sprav. č. 15.142/29. Tento výnos není však normou, která by zakládala právní nárok st-lův na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti, neboť pouze rozšiřuje platnost výnosu č. 5732/20 i na území Slov. a Podk. Rusi. Výnosem tím byla přiznána presidiím vrch. soudů fakultativní možnost použíti zásad usnesení min. rady z 19. července 1919 i na soudce a auskultanty jmenované pro obvod. Usnesení z 19. července 1919, doplněné usnesením z 29. prosince 1919, které jest jedinou dosud platnou právní normou v této otázce, však žádného nároku pro auskultanty pro obvod na přiznání diet z důvodu vedení dvojí domácnosti nezakládá, neboť i zde podmínkou tohoto nároku je nezaviněné přeložení do jiného úředního místa z moci úřední. — Jak výše uvedeno, nejednalo se u odvolatele o přeložení, nýbrž o přidělení, a dovozuje-li odvolatel z jednotlivých slovních obratů intimujícího výměru okr. soudu v Košicích, že jedná se o přeložení, činí tak mylně, neboť výměrem tím nemohou býti rušeny zásady a ustanovení organ. zák., podle kterých u auskultantů a soudců jmenovaných pro obvod nedochází nikdy v obvodě, pro který jsou jmenováni, ku přeložení, nýbrž jen ku přidělení k jinému soudu téhož obvodu (§ 44 org. zák.). — Poněvadž nárok na diety z vedení dvojí domácnosti — jak výše dovozeno — není u odvolatele dán, netřeba se obírati otázkou, zda splněny jsou další podmínky rozhodné pro přiznání tohoto nároku, zvláště měl-li snad odvolatel v Košicích vlastní domácnost. — V důsledku toho bylo odvolání jeho jako bezdůvodné zamítnouti.«

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

Usnesení min. rady z 22. prosince 1920 o úpravě osobních poměrů státních zaměstnanců na Podk. Rusi stanoví v bodu II-B-2, že zaměstnancům na Podk. Rusi trvale ustanoveným přísluší jak při původním jmenování, tak i při pozdějším přeložení z moci úřední odškodné při stěhování a to: 1. náhrada skutečných doklady prokázaných stěhovacích výloh z místa jejich bydliště na nově přikázané služební místo . . . ., 2. ženatým nebo jim na roveň postaveným zaměstnancům (bod I odst. 2), pokud nemohou se pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště nebo místa poblíže se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati, diety, případně mimořádný přídavek stanovený pro exponované zaměstnance v bodu I. . . . . .

V daném případě vychází žal. úřad z právního názoru, že podle cit. usnesení min. rady jest předpokladem nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti, aby zaměstnanec, který byl z moci úřední přeložen, měl již před svým přeložením stálé služební místo, kterýžto předpoklad u st-le splněn není, ježto st-l byl zprvu auskultantem ustanoveným pro obvod vrch. soudu v Košicích, resp. později soudcem ustanoveným pro týž obvod, takže jeho přidělení ke kraj. soudu v Užhorodě nebylo přeložením, nýbrž toliko použitím u jiného soudu v obvodu téhož vrch. soudu. Žal. úřad jest tedy toho názoru, že podle ustanovení organ. zák. nedochází u auskultantů a soudců jmenovaných pro obvod, v obvodě, pro který jsou jmenováni, ku přeložení ve smyslu cit. usnesení min. rady, nýbrž pouze ku přidělení k jinému soudu téhož obvodu (§ 44 org. zák.), a že u úředníků těchto nelze mluviti o přeložení ve smyslu usnesení min. rady z 22. prosince 1920.

Naproti tomu namítá stížnost, že tento názor žal. úřadu jest v rozporu s cit. usnesením min. rady z 22. prosince 1920, ježto a) pro výklad pojmu »přeložení z moci úřední« nutno hledati pramen ve všeobecných předpisech platných pro obor služebního a platového práva státních úředníků, t. j. v předpisu § 67 služ. pragm., který prý platí podle čl. I zák. č. 15/1914 ř. z. za normu platnou i pro soudce; b) i v dekretu okr. soudu v Košicích ze 3. října 1931 se mluví o st-lově přeložení; c) z předpisů §§ 3, resp. 44 org. zák. nelze dovoditi, že by tyto předpisy podávaly opačný smysl pojmu »přeložení«, než jak vyplývá z § 67 služ. pragm., resp. z usnesení min. rady z 22. prosince 1920, a že tedy nelze rozlišovati mezi »přeložením« a »přidělením«; d) ostatně citované předpisy org. zák. č. 217/1896 ř. z. byly pozdějšími předpisy, zejména zákonem č. 15/1914 ř. z., jenž vzhledem k čl. I téhož zák. platí též pro úředníky soudcovské, derogovány.

Z těchto námitek musil nss jako zcela bezdůvodné zamítnouti námitky ad a) a ad d), ježto podle čl. I odst. 3 zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. lze na soudcovské úředníky analogicky použíti jen oněch předpisů služební pragmatiky, které ve článku tom výslovně jsou uvedeny, předpis § 67 služ. pragm. pak mezi předpisy těmi uveden není. Předpis § 67 služ. pragm. se tedy na úředníky soudcovské přímo nevztahuje a nemohl proto derogovati ustanovením zák. org. č. 217/1896 ř. z.

Jinak však dal nss stížnosti za pravdu.

Jest ovšem pravda, že pomocní úředníci soudcovští jsou podle § 3 zák. č. 217/1896 ř. z. jmenováni dílem na určitá místa služební, dílem

pro obvod vrch. soudu zem., a že podle § 44 cit. zák. má je předseda vrch. zem. soudu (nyní vrch. soudu) podle potřeby přidělovati jednotlivým soudům svého obvodu a že přidělení to se děje na čas neurčitý. Leč z toho nelze ještě dovozovati, že by se u pomocných soudců nemohlo jednati o »přeložení« ve smyslu usnesení min. rady z 22. prosince 1920.

Především nutno uvážiti, že cit. ustanovení zák. jsou jen výjimkou ze zásady nepřeložitelnosti soudců, vyslovené již ve státním základním zákoně z 21. prosince 1867 č. 144 ř. z. a zachované i ústavní listinou republiky Čsl. (§ 99). Přidělování k jednotlivým soudům v obvodu vrch. soudu ve smyslu § 44 zák. č. 217/1896 ř. z. na neurčitý čas zahrnuje v sobě ztrátu dosavadního působiště za současného určení jiného působiště. Od toho dlužno rozeznávati pouhé dočasné přidělení pomocných úředníků soudcovských ve smyslu § 46 org. zák., jak plyne zejména z posledního odstavce tohoto paragrafu. Auskultanty a soudce jmenované pro celý obvod vrch. soudu nelze ovšem považovati za osoby, které by zastávaly trvale služební místo ve smyslu § 99 ústav. listiny, leč o to v daném případě nejde, nýbrž jde o to, zda st-le lze považovati za úředníka trvale na Podk. Rus ustanoveného ve smyslu usnesení min. rady z 22. prosince 1920.

Usnesení toto rozeznává mezi státními zaměstnanci na Podk. Rus odjinud zatímně přidělenými a zahrnuje do této kategorie nejen úředníky v hodn. třídách ustanovené, nýbrž i čekatele, elévy atd. (oddíl I) na jedné straně, a zaměstnanci na Podk. Rusi trvale ustanovenými, počítajíc v to i zaměstnance jmenované guvernérem Podk. Rusi s platností prozatímní, na straně druhé (oddíl II A). V oddílu III pak normovány jsou mimořádné přídavky pro zaměstnace na Podk. Rus odjinud zatímně přidělené, kteří tam pak byli definitivně ustanoveni.

Z této úpravy plyne, že zaměstnanci na Podk. Rus trvale ustanovenými nutno rozuměti zaměstnance, kteří pro službu na Podk. Rus byli a priori určeni a jimiž systemisovaná místa měla býti obsazena a to bez ohledu na to, zda tato systemisovaná místa služební jsou spjata s určitým pevným působištěm, či nikoli. Pojem »trvalého ustanovení«, uvedený v oddílu II A cit. usnesení min. rady, tvoří pouhé contrarium zatímního přidělení ve smyslu oddílu I (srov. Boh. A 6971/27) a okolnost, že pomocná osoba soudcovská není ustanovena na určité stálé místo soudcovské, jest tedy pro posouzení pojmu »trvalého ustanovení« ve smyslu oddílu II A usnesení min. rady z 22. prosince 1920 zcela irelevantní. Na tom nebylo nic změněno ani ustanoveními plat. zák. č. 103/1926 Sb., ježto i místa soudcovská beze zvláštní soudcovské funkce nutno systemisovati a ustanovení soudcovského čekatele jest přípustno jen na volné systemisované místo soudce nebo soudcovského čekatele.

Právní názor žal. úřadu, že předpokladem nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti jest, aby soudcovský zaměstnanec měl stálé služební místo ve smyslu zák. č. 217/1896 ř. z., jest tedy mylný, a není tedy závady, proč by změna působiště ve smyslu § 44 zák. o org. soudů nemohla býti u pomocných úředníků soudcovských považována za »přeložení« ve smyslu cit. usnesení ministerské rady.